

22

ตัวจริงกับตัวแทนพบกันในที่สุด

"หัวหน้า ไอ้เจ้านี่มันจองทองจริงๆ ขอรับ" หม่าจงพูดพลางนำ
จินหยวนเป่าไปยังห้องลงทัณฑ์ "น่าจะเป็นกระดูกเคี้ยวยาก"

มีอปราบหนุ่มพยักหน้า พอไปถึงหน้าห้องกลับหยุดยืนอยู่ตรงประตู
มองลอดช่องบนประตูเข้าไปข้างในแทน

นักฆ่าถูกจับมัดเงื่อนห้าแฉก สีหน้าเต็มไปด้วยความเหยียดหยันหัวแข็ง
จินหยวนเป่าขมวดคิ้วทันทีเมื่อมองเห็นรอยสักรูปแมงป่องบนแขนเจ้าตัว

หวังเจียงยืนอยู่ตรงหน้านักฆ่า ตั้งคำถามด้วยสายตาดูดัน "ไหนบอก
มาซิ เจ้าทำอะไร ชื่ออะไร"

นักฆ่าแค่นเสียงเย็นชาจั้นจมูก ไม่แม้แต่จะมองคนถามด้วยซ้ำ

"บอกมา ทำไม่ถึงต้องไปก่อคดีในหอเขียนเจียว ใครเป็นผู้บงการ"

คนถูกถามทำเหมือนลมพัดผ่านหู

"ไอ้นี้ ไม่เห็นโรงศพไม่หลังน้ำตาไข้ใหม่ กองปราบไม่เคยขาดแคลน

เครื่องลงทัณฑ์สถานหนักหรงกนะ ดูท่าต้องเอามาลองใช้กับเจ้าหน้อยแล้ว"

นักฆ่าแค่นยิ้ม "อย่ามาชู้กันดีกว่า คนอย่างข้าเจอมามากแล้วทุกอย่าง"

"ถ้าอย่างนั้นก็ลองดูว่าระหว่างเครื่องลงทัณฑ์ของเรากับปากเจ้า อะไรมันจะแข็งกว่ากัน เจ้าหน้าที ยกเครื่องลงทัณฑ์เข้ามา!" หวังเจียงสั่งเสียงเหยียมน

จินหยวนเป่าเดินเข้ามาพร้อมหม่าจงในจังหวะนั้น หวังเจียงรีบยืนตรงอย่างนอบน้อม "หัวหน้า"

มือปราบหนุ่มพยักหน้าเนิบๆ แล้ววัดตามองนักฆ่า "มันคายอะไรมาบ้าง"

คนถูกถามส่ายหน้า "มันปากแข็งนัก ถามอยู่นานยังไม่ยอมบอกอะไรสักคำ พวกเรากำลังจะให้มันได้รู้รสการลงทัณฑ์บ้าง ข้าไม่เชื่อหรอกว่าจะจ้างปากมันไม่ได้"

ผู้เป็นนายแค่นยิ้มเรียบๆ "ลงทัณฑ์มันก็ขพะรุนแรงเกินไป ข้าไม่ชอบ" จากนั้นก็เรียกเสียงดัง "หวังเจียง! หม่าจง!"

ทั้งสองคนขานรับอย่างพร้อมเพรียง "ขอรับ!"

"แก้เขือก แล้วปล่อยมันไป" หลังสั่งดั่งนั้น จินหยวนเป่าก็นั่งลงบนเก้าอี้ข้างโต๊ะทำคดีอย่างไม่ทุกขร้อน

"หัวหน้าว่าอย่างไรนะ" หวังเจียงอุทานถามด้วยความฉงน

กระทั่งนักฆ่ายังมองจินหยวนเป่าอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

ชายหนุ่มหัวเราะ "ในเมื่อมันไม่ยอมให้การ จะเก็บมันไว้ในคุกให้เปลืองข้าวเปล่าๆ ไปทำไม เด็กๆ ปล่อยตัวมันไป"

สองคนสนิทยีนนิ่งอยู่กับที่อย่างไม่กล้าเชื่อสายตา

จินหยวนเป่าเห็นแล้วอ่อนใจนัก จึงอธิบายให้กระจ่างกว่าเดิม "กลุ่ม

ของมันทำงานกันอย่างไรมันรู้ดียิ่งกว่าพวกเรา ข้าเลยปล่อยมันไป ดูซิว่ามันจะมีปัญญาเอาชีวิตรอดไหม เท่าที่ข้าวิเคราะห์ ไม่เกินครึ่งชั่วยาม มันจะต้องถูกฆ่าปิดปากโดยพวกเดียวกันอย่างแน่นอน"

หวังเฉียงบรรลุน้ำใจ รีบรับคำสั่งทันที "ขอรับ" ว่าพลางเดินเข้าไปแก้มัดให้หนักฆ่า

นักโทษคนสำคัญยืนตะลึงอยู่กับที่อย่างเหลือเชื่อ ก่อนจะเดินออกไปด้วยสีหน้าลึกลับ ทว่าเดินไปได้แค่สองสามก้าวก็กลับมาทิ้งตัวลงคุกเข่าตรงหน้าจินหยวนเป่า "ข้าน้อยยินดีตอบคำถามได้เท่า รับรองว่าจะตอบตามจริงทุกประการ แต่ขอได้เท่าโปรดไว้ชีวิตข้าน้อยด้วย"

จินหยวนเป่ามองฝ่ายตรงข้ามอย่างเหยียดหยาม "ตอบคำถามเข้ามาตามจริงก่อน ส่วนจะไว้ชีวิตเจ้าหรือไม่...เรื่องมาถึงขั้นนี้ เจ้าไม่มีสิทธิ์จะเรียกร้องอะไรแล้ว หากเจ้าไม่ยอมร่วมมือกับพวกเรา ข้าปล่อยเจ้าออกไป เจ้าต้องตายแน่นอน แต่หากเจ้ายอมร่วมมือก็อาจพอมีทางรอดชีวิตบ้างคิดเอาเองแล้วกัน แต่ไม่มีเวลาให้คิดนานนักหรอกนะ"

นักฆ่าหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะตัดใจพยักหน้า "ข้าน้อยหลงใหลยินดีร่วมมือกับทางการ"

"หลงใหล?" มือปราบหนุ่มหัวเราะเบาๆ "ถ้าอย่างนั้นขอถามหน่อย เจ้าจะพิสูจน์ได้อย่างไรว่าเจ้าจริงใจร่วมมือกับทางการ"

ฝ่ายตรงข้ามกัดฟัน "ข้าน้อยยินดีบอกว่าหญิงพวกนั้นถูกจับตัวไปขังไว้ที่ใดเพื่อพิสูจน์ความจริงใจ"

ประโยคนั้นทำให้จินหยวนเป่าประหลาดใจแกมยินดีอยู่เจียบๆ เขาจะรับความรู้สึกอันพลุ่งพล่านถามกลับไปด้วยเสียงเรียบเฉย "ที่ใด"

"เลขที่สิบหก ตรอกจิ้งเออร์"

จินหยวนเป่ากับสองคนสนิทหันไปสบตากัน

"คุณตัวมันไว้ก่อน จับตามองอย่างเข้มงวด นำกำลังคนไปบ้านเลขที่สิบหกในตรอกจิ้งเออร์ทันที"

"รับบัญชา!"

ปกติจากกองปราบไปตรอกจิ้งเออร์ต้องใช้เวลาอย่างน้อยครึ่งชั่วโมง ทว่าวันนี้เหล่ามือปราบเขียนไส้ใส่มาเป็นพิเศษ จึงมาถึงภายในเวลาเพียงหนึ่งเค่อ!

จินหยวนเป่านำลูกน้องเจ็ดแปดคนตรงเข้าล้อมบ้านชั้นเดียวหลังหนึ่งเอาไว้ แล้วสังเกตการณ์พื้นที่โดยรอบ ก่อนจะกระซิบสั่งหวังเจียงและหม่าจวงเบาๆ "ทั้งคนคอยเฝ้าข้างนอกสามสี่คน ที่เหลือเข้าไปข้างใน เคลื่อนไหวให้ว่องไวด้วยล่ะ"

"ขอรับ!" ทั้งสองพยักหน้า

"ฟังประตู!"

พอได้ยินคำสั่งจากหัวหน้า หวังเจียงก็พุ่งตัวเข้าไปเงื้อเท้าถีบประตูให้เปิดออก จากนั้นก็วิ่งนำเข้าไปข้างในก่อนพร้อมด้วยหม่าจวง

ประตูหน้าเปิดผาง ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ที่ทำหน้าที่เฝ้ายามสองคนยังตั้งตัวไม่ติดว่าเกิดอะไรขึ้นก็ถูกหวังเจียงและหม่าจวงควบคุมตัวส่งให้ลูกน้องจับมัดเสียก่อนแล้ว

จินหยวนเป่าเหลียวซ้ายแลขวา ก่อนจะสาวเท้าตรงดิ่งไปตรงหน้าประตูที่คล้องกุญแจเอาไว้แล้วสั่งหม่าจวง "เปิดประตู!"

ผู้รับคำสั่งเงื้อดาบฟันกุญแจจับเดียวขาดอย่างไม่ลังเล ดาลไม้ตกลง

บนพื้นดั่งป๊อก

ประตูใหญ่เปิดออก เบิกทางให้แสงสว่างฉายส่องเข้าไปในห้องที่เคย
ถูกปกคลุมด้วยความมืด

เด็กสาวจำนวนหนึ่งถูกจับไว้ในห้อง แต่ละคนมีสีหน้าตื่นกลัว

จินหยวนเป่าเดินเข้าไปด้วยท่าทางผ่อนคลายแล้วปลอบโยนพวกนาง
"พวกเราเป็นเจ้าหน้าที่ของทางการมาช่วยพวกเจ้า ไม่ต้องกลัวไป นับจากนี้
พวกเจ้าปลอดภัยแล้ว"

พอตั้งสติรับรู้ว่าคุณคนของทางการมาช่วยพวกตน เด็กสาวเหล่านั้นก็
ร้องไห้สะอึกสะอื้นแล้วคุกเข่าให้เขา "ขอบคุณท่านเจ้าหน้าที่ ขอบคุณท่าน
เจ้าหน้าที่..."

ชายหนุ่มโอบกอดจูบ "ไม่ต้องร้องไห้ ไปที่กองปราบกับข้าเพื่อบันทึก
ปากคำก่อน พวกเราจะส่งข่าวให้คนในครอบครัวมารับพวกเจ้ากลับบ้าน"

พวกนางทั้งยินดีทั้งเจ็บปวดระคนกัน เสียงขอบคุณดังเรียงแซ่ "ขอบคุณ
ท่านเจ้าหน้าที่ที่ช่วยชีวิต ขอบคุณท่านเจ้าหน้าที่ที่ทำให้พวกเราได้เห็นเดือน
เห็นตะวันอีกครั้ง..."

จินหยวนเป่ามองลูกน้องช่วยแก้มัดให้พวกนางทีละคน ในอกเต็มไป
ด้วยความผ่อนคลายและความยินดี

อารามดีใจทำให้เขาไม่ทันสังเกตว่าร่างของใครคนหนึ่งแวบผ่านไป
ด้านนอก...

หลิวเหวินเจาขมวดคิ้วเดินกลับคฤหาสน์สกุลจิน สาวเท้าไปทางเรือน
ตัวเองช้าๆ รู้สึกว่าทุกอย่างขวางหูขวางตาตนไปหมด เขาบัดแจกันดอกไม้

ใบหนึ่งตกพื้นโดยแรง แต่ยังไม่สนใจ จึงเขยียงเครื่องกระเบื้องในเรือให้
แตกตามไปทั้งหมด

จึงหะนั้นนอากุ้ยเดินเข้ามาอย่างรีบร้อนจนลืมหัดเคาะประตูไปสนิท
พอเห็นเศษกระเบื้องก็สะดุ้งเฮือก ไม่รู้ว่าควรเข้าไปในห้องดีหรือไม่

"มีอะไร" หลิวเหวินเจาที่ระบายนโตะจนหมดแล้วกลับไปมีสีหน้าสุขุม
ราบเรียบดังเดิม "เข้ามาสิ"

อากุ้ยพยักหน้าแล้วเดินเข้าไปโดยระวังไม่ให้เหยียบเศษกระเบื้อง
"สายในกองปราบส่งข่าวมาบอกว่าหลงอยู่อมสสารภาพ บ้านในตรอกจิ้งเออร์
เลยถูกบุกทำลายแล้ว สิ้นค้างวดใหม่ที่เพิ่งมาถึงถูกกวาดไปทั้งหมด"

พ่อบ้านหนุ่มยกมือตัดบทอย่างหงุดหงิดใจ "ข้ารู้หมดแล้ว ข้าเพิ่ง
กลับมาจากตรอกจิ้งเออร์ แต่ยังเข้าไปกั้วหนึ่ง"

ลูกน้องคนสนิทเห็นด้วยความตาไวว่ามีผู้เป็นนายเลือดไหล คงเพราะ
เมื่อครู่เผลอถูกเศษกระเบื้องบาดเข้าจึงรีบเข้าไปถามไถ่ "นายท่าน มือท่าน
ไม่เป็นไรใช่ไหม"

"ไม่เป็นไร..." หลิวเหวินเจาโบกมือ

เงียบกันไปสักพักอากุ้ยก็อดถามขึ้นมาไม่ได้ "พวกเราพลาดทำติดๆ กัน
ต่อไปจะทำเช่นไร"

ดวงตาคมตวัดมองมาอย่างรำคาญ "ร้อนรอนอะไรของเจ้า สถานการณ์
ยังอยู่ในขอบเขตที่ควบคุมได้ หลงอยู่เป็นเพียงนักฆ่าที่ทำงานให้เรา ไม่รู้
เรื่องอื่นทั้งนั้น ต่อให้เงินหยวนเป่าแก๊งกวางแค้ไหนก็ล้วงข้อมูลจากมันไม่ได้
มากไปกว่านี้หรอก"

"นั่นสิขอรับ" อากุ้ยพยักหน้า "เสียดายก็แต่สิ้นค้างวดใหม่"

"ช่วยไม่ได้ ให้จินหยวนเป่ามันปลาบปลี้มไปว่าปิดคดีได้แล้ว จะได้
ไม่มาตามรังความเราต่อ"

"จินหยวนเป่าคนนี้นั้นลงมือรวดเร็วว่องไวนัก พวกเราตั้งตัวไม่ทัน
จริงๆ"

"วันข้างหน้ายังอีกยาวไกล อย่าเพิ่งคิดว่าศัตรูเก่งกว่าสิ" หลิวเหวินเจาปราม

ลวงเข้ายามวิกาลแล้ว แต่จินหยวนเป่ายังนั่งสงาคดีอยู่กับหวังเจียง
และหม่าจิ้งที่กองปราบ

"เท่าที่นำข้อมูลที่เสือดาวเวหากับหลงอู่สารภาพมาวิเคราะห์ด้วยกัน
ฉู่ฉู่เป็นผู้บงการคดีลักพาตัวหญิงสาว ส่วนหลงอู่กับเสือดาวเวหาเป็นคนที่
ทำงานให้นาง เวลานี้ฉู่ฉู่หนีไปแล้ว รังที่พวกมันใช้ซ่อนหญิงสาวถูกทลาย
ช่วยพวกนางเหล่านั้นออกมาได้ สายลูกโซ่ของการลักพาตัวหญิงสาวไปขาย
ถูกพวกเราทำลายจนแหลกละเอียด" จินหยวนเป่าพูดขึ้นอย่างไตร่ตรอง

"ใช่แล้วขอรับ ผู้บงการถูกเปิดโปงแล้วหนีไป ผู้สมรู้ร่วมคิดถูกจับกุม
เหยื่อก็ถูกช่วยไว้ได้แล้ว สายโซ่ของอาชญากรรมขาดสะบั้น พวกเราปิดคดี
ได้อย่างสวยงาม" หวังเจียงยิ้ม

หม่าจิ้งรีบสนับสนุนอีกเสียง "ต้องชื่นชมที่หัวหน้าคิดแผนการหาคนมา
ปลอมตัวเป็นฉู่ฉู่ พวกเราถึงปิดคดีได้เร็วขนาดนี้"

จินหยวนเป่าปรายตามองคนพูดด้วยรอยยิ้มพึงพอใจ "มีอีกเรื่อง
ในที่สุดซ้าก็ได้เงื่อนงำเสียที"

"เรื่องอะไรขอรับ" หวังเจียงถาม

มือปราบหนุ่มล้วงภาวาดลวดลายเฉพาะที่ตีนวาดไว้ออกมา "ระหว่าง

ทางกลับบ้านฝ่ายหญิงกับสุหยิน ข้าถูกคนกลุ่มหนึ่งปองร้ายอยู่หลายครั้ง พวกมันล้วนมีสัญลักษณ์เช่นนี้อยู่บนตัวกันทุกคน ตอนนี้ข้ามั่นใจได้เลยว่า คนพวกนั้นจะต้องเป็นพวกเดียวกันกับที่ลักพาตัวหญิงสาวไปขาย"

"หมายความว่า..." หวังเจียงนิงคิด "เพราะพวกเราจับตัวเสือดาวเวทาจันเริ่มจะได้เบาะแสดดี พวกมันเลยจ้องจะเอาชีวิตหัวหน้าเพื่อไม่ให้ตัวเองถูกเปิดโปงอย่างนั้นหรือขอรับ"

"ถูกต้อง เวลานี้เบาะแสดทั้งหมดร้อยเรียงเข้าด้วยกันแล้ว" จินหยวนเป่าพยับหน้า

หม่าจงกล่าวยิ้มๆ "เดชะบุญที่หัวหน้าเป็นคนดี สวรรค์จึงช่วยคุ้มครองให้แคล้วคลาดปลอดภัย"

ผู้เป็นนายแค้นเสียงขึ้นจุมุกเหยียดๆ "พวกกระฉิบกระฉอกพวกนั้นจะทำอะไรจินหยวนเป่าคนนี้ได้"

"หัวหน้าเป็นคนวาสนาดี ช้ำยังดวงแข็ง วันนี้พวกเราปิดคดีได้อย่างสวยงามยิ่งนัก จริงสิขอรับ หัวหน้าไปหาญู่ตัวปลอมคนนั้นมาจากไหนกันนะ หน้าตาสะสวยอย่างเดียวไม่พอ ยังไหวพริบล้ำเลิศ ช้ำยังกล้าดีเสียด้วย ขนาดในช่วงวิกฤตยังไม่เสียขวัญ นับเป็นยอดหญิงในหมู่หญิงจริงๆ" พอนึกถึง 'ญู่' คนนี้ หวังเจียงก็ขมเปาะไม่ขาดปาก

"นั่นสิขอรับ" หม่าจงพยับหน้าเห็นพ้อง "หัวหน้ารีบออกมาเร็วเข้าไปหาหญิงสาวที่ทั้งสวยทั้งเก่งขนาดนี้มาจากไหน หน้าตาหมดจดงดงาม ร่ายรำโดดเด่นเหนือใคร กล้าหาญ ช้ำยังฉลาดอีก"

"เรื่องนี้... ข้าบอกพวกเจ้าไม่ได้ อะไรไม่ควรถามก็อย่าถามเลย" จินหยวนเป่าปลาบปล้ำมอญในใจที่ได้รับคำชม แต่แสร้งทำหน้าเหมือนไม่ใส่ใจ

จังหวัดนั้นเสียงครึกครื้นพลันดังขึ้นจากด้านนอก
 "มีอะไร ทำไมข้างนอกถึงได้เอะอะนั่น" มือปราบหนุ่มลุกขึ้นมอง
 นึกไม่ถึงว่าจะได้เห็นหลิวเหวินเจาเดินเข้ามาข้างในพร้อมด้วยแผ่นป้าย
 และเหล่ายาปลาบั้ง

ใบหน้าฝ่ายนั้นขึ้นบานไปด้วยรอยยิ้ม "คุณชาย ได้ยินว่าวันนี้ท่าน
 ปิดคดีใหญ่ได้ ชาวบ้านร้านตลาดพากันแซ่ซ้องตั้งแต่หัวถนนยันท้ายถนนว่า
 กองปราบปิดคดีได้รวดเร็วยิ่งนัก บำบัดทุกข์บำรุงสุขให้ปวงประชา นอกจากนี้
 นั้นยังชื่นชมความเก่งกาจเลิศล้ำของคุณชาย..."

จินหยวนเป่าไม่มีอารมณ์จะฟังต่อ "คำสรรเสริญเยินยอทำนองนี้
 พ่อบ้านหลิวพูดให้ท่านแม่ของข้าฟังทุกวันยังไม่พออีกหรือไร วันนี้ถึงต้องมา
 พูดถึงกองปราบ"

อีกฝ่ายยังคงยิ้มละไมไม่เปลี่ยนสีหน้า ขณะหันไปสั่งให้ป่าวไพร่
 วางข้าวของลง "คุณชายปิดคดีด้วยความลำบาก มือปราบทุกท่านก็
 เหน็ดเหนื่อยเช่นกัน ข้าจึงนำป้ายสดุดีที่พวกชาวบ้านทำให้ อีกทั้งเหล้ากับ
 อาหารเลิศรสมาเลี้ยงฉลองให้พวกท่าน"

"พ่อบ้านหลิวสร้างสัมพันธ์เก่งจริงๆ ถึงกับมาซื้อใจคนถึงกองปราบ"
 จินหยวนเป่าแค้นยิ้ม

หวังเจียงและหม่าจางเห็นดังนั้นก็รีบช่วยไกลเกลียดานการณ์ "ขอบคุณ
 ที่พ่อบ้านหลิวยังอุตสาหมีน้ำใจนึกถึงพวกเราพี่น้อง เลยทำให้ท่านต้องมา
 สิ้นเปลืองไปด้วย"

หลิวเหวินเจาตอบกลับอย่างสุภาพ "พูดอะไรอย่างนั้น พวกท่านช่วย
 ค้ำครองให้พวกเราใช้ชีวิตอย่างสุขสงบ เราชาวบ้านย่อมต้องควรดูแลท่าน

ตอบอยู่แล้ว..."

"ถ้าอย่างนั้นขอเชิญพ่อบ้านหลิวอยู่ที่มัจฉาลงกับพวกเราด้วยนะ"
หวังเจียงชวนยิ้มๆ

หม่าจางช่วยชวนอีกแรง "หัวหน้าเขื่อนนั่ง พ่อบ้านหลิวเขื่อนนั่ง"

จินหยวนเป่าสายหน้า "พวกเจ้าฉลองกันไปเถอะ ข้ายังมีงานต้อง
กลับไปทำที่คฤหาสน์ ไม่อยู่ฉลองด้วยละ กินให้มากๆ ต้มให้เต็มที่ อย่าให้
เสียน้ำใจพ่อบ้านหลิวได้" พูดจบก็เดินดุ่มๆ ออกไปข้างนอก

หลิวเหวินเจามองตามแผ่นหลังที่ไกลออกไปทุกทีอย่างริษยาชิงชัง
กระนั้นก็ยังแสรังสัพพอกยิ้มๆ "คุณชายของข้ากำลังอยู่ในช่วงข้าวใหม่
ปลามัน ขอทุกท่านโปรดอย่าได้ถือสา พวกท่านนั่งกินกันให้เต็มที่เถิด ข้ายัง
ต้องรีบกลับไปปรนนิบัติดูแลคุณชายกับสุหยิน ขอทุกท่านโปรดอภัยด้วย"

"พ่อบ้านหลิวเกรงอกเกรงใจกันไปแล้ว ท่านอุตสาหกรรมมีแกใจคิดถึง
พวกเรา เहांนี้พวกเราก็ตาบซึ่งจะแย่ ยังจะตำหนิติเตียนอะไรท่านอีกเล่า!
หากมีงานก็กลับไปทำเถิด" หวังเจียงลุกขึ้นยืน

หม่าจางช่วยเสริมยิ้มๆ "นั่นสิ พ่อบ้านหลิวกลับไปทำงานเถิด ไม่ต้อง
ห่วงพวกเราทางนี้"

หลิวเหวินเจาคลี่ยิ้มนุ่มนวล "ถ้าเช่นนั้น...ผู้น้อยขอตัวก่อน!"

กู่ฉางเฟิงแสรังป่วยชมอยู่หลายวัน ทว่าเอาแต่แก่งป่วยต่อไปเรื่อยๆ
อย่างนี้ดูจะไม่ใช่วิธีที่ดี...

เขายืนแอบมองอยู่หลังประตู พอเห็นว่าเจียงเสี่ยวเซวียนเดินมาแล้วก็
รีบกระโดดกลับขึ้นเตียงดึงผ้าห่มคลุมตัวอย่างว่องไว ตอนที่นางเดินเข้ามา

ในห้อง เขาแทบจะลุกพรวดขึ้นยืนด้วยความตื่นเต้น แต่ปลันตระหนักได้เสียก่อนว่าตนกำลังแก้งป่วย จึงแสรงทำทำอ่อนแอมโรคทันที

หญิงสาวเห็นตำตา นางหัวเราะขันเล็กน้อยอย่างห้ามไม่อยู่ กระจกนั้นก็ไม่ได้เปิดโปงเขา ได้แต่เดินเข้าไปบอกว่า "กินยาได้แล้ว"

หมอหนุ่มทำหน้าที่ "ข้าลุกไม่ไหว"

หญิงสาวผงะไปเล็กน้อยก่อนจะสายหน้าอีก แล้วทรุดตัวลงนั่งประคองเขารั้งมาบ่อนยาให้

กู่ฉางเฟิงรับการปรนนิบัติของนางโดยไม่ปฏิเสธ

หลังบ่อนยาเสร็จ นางก็ปิดไม้ปิดมือลุกขึ้นยืน

"คิดจะแก้งไปจนถึงเมื่อไร"

"หา?" คนถูกจับได้ตั้งตัวไม่ติด กระจกนั้นก็ยังทำปากแข็งถามไปว่า "แก้ง? แก้งอะไรกัน"

"หากข้าไม่บอกว่าจะอยู่ที่นี้ต่อ ท่านตั้งใจจะทำเป็นนอนป่วยชมอย่างนี้ไปตลอดเลยหรือ"

ชายหนุ่มสะดุ้งโหยงในใจ แต่ไม่วายแสรงทำหน้าที่งน "หา?"

"ยานี้ถูกเปลี่ยนไปนานแล้ว ท่านยังแยกรสยาไม่ออกอีกหรือ"

อีกฝ่ายสายหน้า "ไม่ออก"

"ข้าไม่รู้จะพูดอย่างไรกับท่านแล้วจริงๆ ตัวเองเป็นหมอแท้ๆ กลับไม่รู้ว่าคุณอื่นเอายาอะไรให้กิน ต่อให้เป็นยาพิษก็ยงจะกินอย่างนั้นหรือ" เจียงเสี่ยวเซวียนยกมือกุมขมับ

ได้ยืนดั่งนั้นกู่ฉางเฟิงก็ก้มหน้าบอกเบาๆ "ขอเพียงเจ้าไม่ไปไหน ต่อให้เป็นยาพิษ ข้าก็ยงจะกิน"

"จริงหรือ" นางสาวซึ่งอยู่ในใจ

ชายหนุ่มตอบกลับหนักแน่น "อืม!"

นางแค่นหัวเราะเยิ่นเย้อ "ถ้าเช่นนั้นข้าจะบอกอะไรให้ ที่ท่านดื่มเมื่อครู่เป็นยาพิษ ท่านจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกไม่นานแล้ว"

"อะไรนะ! ไม่จริงใช่ไหม" กู้ฉางเพิงผงะอึ้ง พอเห็นนางมีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง หัวใจก็พลันปวดแปลบพร้อมกับที่ขอบตาแดงเรื่อ "ข้าศึกษาวิชาแพทย์มาตั้งแต่เด็ก เพราะอยากเป็นหมอรักษาผู้คนที่เจ็บไข้ อยากช่วยชีวิตคน เสียตายก็แต่จำเรียนมายี่สิบกว่าปี กลับไม่เคยมีคนไข้คนใดเต็มใจกินยาของข้าหรือให้ข้ารักษาเลยสักคน จนกระทั่งได้เจอเจ้า ข้านี้กว่าข้าช่วยรักษาและช่วยชีวิตเจ้าไว้ได้ แต่สุดท้ายแล้วเจ้า...เฮ้อ เจ้ายังมาเอาชีวิตข้า ข้านี้มันคนขี้แพ้จริง ๆ"

คิดไม่ถึงเลยว่าชายชื่อบ้อจะหลอกลง่ายถึงเพียงนี้ เจียงเสี่ยวเซวียนชะงักก่อนจะถอนหายใจเฮือก "รีบลุกขึ้นมาเสีย! ข้าโกหกท่านหรือ!"

"หา?"

นางอดค่อนไม่ได้ "ชื่อบ้อจริง ๆ!"

กู้ฉางเพิงยกมือเกาหัวเมื่อเห็นท่าทางเคอะเขินของหญิงสาว แล้วถามอย่างระมัดระวัง "ถ้าเช่นนั้นแม่นางเสวี่เอ๋อร์...จะยังจากไปอยู่หรือไม่"

เจียงเสี่ยวเซวียนไม่ตอบด้วยวาจา เพียงแค่ส่ายหน้าน้อย ๆ

อาการนั้นทำให้กู้ฉางเพิงติดตัวขึ้นมาด้วยความตื่นเต้นดีใจ "อา แม่นางเสวี่เอ๋อร์ไม่จากไปแล้ว!" พูดจบบก็ลุกขึ้นมาวิ่งพรวดพราดออกจากห้อง

จังหวะนั้นป่ากู่กำลังเดินเข้ามาจากข้างนอกพอดี จึงเกือบถูกลูกชายสุดที่รักชนเอา

"มีเรื่องอะไรถึงได้ทะเล่ทะเล่าอย่างนี้ โตเป็นผู้ใหญ่แล้วแท้ๆ ไม่รู้จัก
สำรวมเสียบ้าง!"

กู่ฉางเฟิงสวมกอดมารดาพลางกระโดดโลดเต้นอย่างดีอกดีใจ
"ท่านแม่ แม่นางเสวียเออร์ไม่จากไปแล้ว! นางรับปากแล้วว่า จะอยู่ช่วยข้า
ที่นี่! พุดจบกี้วิ่งหุมือชูไม้จากไป

"เจ้าลูกคนนี่..." ป้ากู่มองตามแผ่นหลังอีกฝ่ายพลางส่ายหน้าดิก
จากนั้นก็เข้าไปหีบของในเรือแล้วรีบเดินกลับไปหือผู้หญิง (พุดตาน) ของ
จินสูหยิน

ระหว่างเดินชมดอกไม้เป็นเพื่อนผู้เป็นนายอยู่ในสวน ป้ากู่ถอนหายใจ
เบาๆ เป็นระยะ

สุดท้ายจินสูหยินที่ทนฟังต่อไปไม่ไหวก็หันไปถาม "เสียวซุ่ย วันนี้ดูเจ้า
มีเรื่องไม่สบายใจอย่างไรขอบอกนะ"

อีกฝ่ายผินยิ้ม "ที่จริงก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกเจ้าคะ เร็วๆ นี้
ฉางเฟิงไปช่วยหญิงคนหนึ่งเอาไว้ เวลานี้แม่นางคนนั้นยังพักอยู่ในเรือโอสถ
ของเขา"

"เท่าที่ฟังก็ไม่เห็นมีอะไรไม่เหมาะสมตรงไหน" นายหญิงออกความเห็น
"ฉางเฟิงวาดฝันอยากเป็นหมอช่วยเหลือคนมาตั้งแต่เด็ก เขาก็เคยช่วยคน
แล้วพามารักษาตัวที่เรือโอสถหลายครั้งแล้วนี่นา"

"ถึงจะอย่างนั้นก็เกิด ครั้งนี้ไม่เหมือนกันนะเจ้าคะ แม่นางคนนั้น
หน้าตาหมดจดงดงาม ดูใส่ใจฉางเฟิงมากอีกด้วย" ป้ากู่เล่าเป็นนัย

จินสูหยินเป็นคนฉลาด ย่อมเข้าใจความหมายที่แอบแฝงมากับประโยค

นั่นแล้วอดยิ้มไม่ได้

"ก็ดีนะสิ ฉางเฟิงเองก็โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะมีหญิงสาวที่ต้องใจก็
ไม่แปลก"

"แต่..." ป้ากู่แย้งอย่างเป็นทางการ "ป้าเคยคุยกับแม่นางคนนั้นเล็กน้อย
พอลถามว่าฝันเป็นคนไหน พ่อแม่เป็นใคร นางทำท่าเหมือนไม่อยากจะตอบ
โดนคาดคั้นหนักเข้าก็บอกว่าเรื่องมันยาว หรือไม่ก็ไม่สะดวกที่จะพูด"

ฟังคนสนิทพูดเช่นนี้จินฮูหยินก็เริ่มเข้าใจ จึงตบหลังมืออีกฝ่ายที่
ประคองแขนตนเองเบาๆ อย่างปลอบโยน "เรื่องนี้นะ เจ้าอย่าเพิ่งคิดไป
ในทางไม่ดีเลย บางทีนางอาจมีความจำเป็นจริงๆ ถึงได้ไม่อยากพูดถึงเรื่อง
ทางบ้าน แต่ไม่ใช่ว่าจะต้องเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นเสมอไปเสียหน่อย"

"หวังว่าจะเป็นอย่างที่ฮูหยินว่า"

จินฮูหยินถามต่อเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังไม่ยอมเลิกทำหน้ากังวล "ทำไม
ฉางเฟิงชอบแม่นางคนนั้น เจ้าที่เป็นแม่ไม่สบายใจหรือ"

ป้ากู่พยักหน้า "ดูท่าลูกชายจอมซื่อป้อของป้าคงมีใจให้แม่นางคนนั้น
จริงๆ เห็นว่าถึงกับตักน้ำตักท่าเพราะช่วยนาง ป้าเห็นมากับตา ตอนเขา
ป่วยไม่ได้สติถึงเพื่อเรียกชื่อแม่นางคนนั้น"

คำบอกเล่าที่ได้ฟังกลับทำให้จินฮูหยินตื่นเต้นเสียอย่างนั้น "บุรุษเมื่อ
โตขึ้นก็ต้องแต่งงาน เห็นทีฉางเฟิงจะชอบแม่นางคนนั้นเข้าจริงๆ เดี่ยวบอก
ให้ฉางเฟิงพานางมาแนะนำให้ทุกคนรู้จักสิ ข้าจะได้ช่วยดูให้"

"ฮูหยินจะให้นางเข้าพบหรือเจ้าคะ" ป้ากู่ดีใจยิ่งนัก "เช่นนี้ก็ประเสริฐ
สายตาของฮูหยินไม่มีทางผิดพลาดไปได้"

เวลาเดียวกันนั้นจินหยวนเป่ากลับจากกองปราบมายังเรือนทอ พบว่าวิธีหลินเฟิงอาบน้ำเสร็จใหม่ๆ ออกมาจากข้างในพอดี ดวงตาคม เหลือบมองร่างที่เพิ่งขึ้นจากน้ำหอมกรุ่น ดวงหน้าผ่องสะอาดดูชุ่มชื้น เป็นประกาย เห็นแล้วนึกถึงตอนที่นางปลอมตัวเป็นนางรำแสนเย้ายวนขึ้นมา อย่างห้ามไม่อยู่ เสื่อรดทรงปักลายดอกโบตั๋นยังลอยไปลอยมาอยู่ตรงหน้า เขาจนถึงตอนนี้

สายตาที่จ้องมองมาเขม็งทำให้วิธีหลินถามประซดอย่างไม่พอใจ "จ้องเอาๆ ขนาดนี้ ลูกตาคงไม่หลุดออกมาละ"

ชายหนุ่มได้สติกลับคืนมาทันทีแล้วแสวงทำหน้าที่ร้ายเงี้ยวเพื่อกลับกลืน อากา "จ้องเจ้า? ไม่เห็นจะมีอะไรเลยสักอย่าง ข้าจะจ้องไปทำไม"

วิธีหลินจุกก็ ก่อนจะแก้มองขึ้นอย่างไม่ได้ตั้งใจ "เจ้าว่าข้า ไม่มีอะไร?"

จินหยวนเป่าเดินวางอีกฝ่ายจนครบรอบ จากนั้นก็เริ่มยกนิ้วนับ "หน้าตาไม่สวย รูปร่างไม่ดี เเท่านี้ยังพอทำเนา ที่สำคัญดันมีแต่ความกล้า แต่กลับไม่มีสมองนี่สิ ประหลาดแท้ ถึงอย่างไรเจ้าก็เป็นคุณหนูจากตระกูลใหญ่ ทำไมไม่เห็นเหมือนที่ในหนังสือบรรยายไว้แม้แต่นิดเดียว ไหนว่าโสภางาม เพียบพร้อม ชายต่างปองมาเคียงคู่อย่างไรละ ข้าว่าชายต่างมองแล้วส่ายหน้า มากกว่า"

"เจ้า!" วิธีหลินหมุนตัวทำท่าจะเดินจากไปอย่างหัวเสีย

เขากลัวว่าอีกฝ่ายจะไปจริง จึงได้รีบรั้งแขนนางไว้ "อย่าเพิ่งไป วันนี้ เจ้ายอมเสี่ยงเอาตัวเป็นเหยื่อล่อจนช่วยพวกเราจับคนร้ายได้ พองานสำเร็จ ก็ทะเลบจากไปเสียแล้วหรือ ไม่อยากฟังความคืบหน้าของคดีหรือ"

หญิงสาวตื่นเต้นขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินดังนั้น แม้ปากคอกจะยังเงอะงะ แต่ น้ำเสียงก็อ่อนลงไม่น้อย "ทำไมหาว่าข้าจะหลบจากหลังงานเสร็จเสียแล้วล่ะ ไหนตอนแรกบอกว่าข้าทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง ดีแต่สร้างปัญหาให้เจ้าไม่ใช่หรือ"

จินหยวนเป่ากำลังอารมณ์ดีจึงไม่ต่อปากต่อคำด้วย แล้วหันไปเล่าเรื่องคดีโดยตรง "นักฆ่าที่พวกเราจับได้วันนี้เป็นตัวการสำคัญในคดีลักพาตัวหญิงสาวไปขายจริงๆ เราบุกไปหลายรังของพวกมัน แล้วช่วยหญิงสาวี่ลืบกกว่าคนในนั้นออกมาทั้งหมด"

"จริงหรือ" อวี้อีลลินคิดว่ามือเขามาจับอย่างตื่นเต้น "ก็เท่ากับว่ามีหญิงสาวี่ลืบกกว่าคนได้กลับไปอยู่กับครอบครัวอย่างพร้อมหน้าพร้อมตานะสิ" พุดมาถึงตรงนี้นางก็พลันตระหนักได้ว่าตัวเองกำลังจับมือชายหนุ่ม จึงรีบปล่อยด้วยใบหน้าแดงก่ำ

หากแต่จินหยวนเป่ากลับไม่รังเกียจ "ไม่เพียงเท่านั้น ยังเท่ากับว่าพวกเราทำลายสายโซ่ของการลักพาตัวหญิงสาวมาขายของพวกมันโดยสิ้นเชิง จากนั้นไปก็จะมีหญิงสาวที่ถูกพวกมันทำร้ายอีกแล้ว"

"วิเศษ" แววดตาที่มองเขาเต็มไปด้วยความยกย่องชื่นชม "แสดงว่าที่ข้ายอมเสี่ยงอันตรายนิดๆ หน่อยๆ ก็คุ้มยิ่งกว่าคุ้มอีกสินะ"

"ยังกล้าพูดว่านิดหน่อยอีกหรือ ต่อให้มีครวรหน้าที่ต้องเสี่ยงอันตรายแค่นิดหน่อยจริง เจ้าก็ต้องหลบเลี่ยงให้ไกล" แม้ปากจะตำหนิ ทว่าน้ำเสียงคนพูดกลับอ่อนโยนยิ่งนัก

หญิงสาวเองก็สัมผัสถึงความใสใจนั้นได้ จึงเสกมัทนา ไม่ต่อปากต่อคำด้วยเหมือนเช่นทุกที

อาการก้มหน้าจูดด้วยพวงแก้มแดงกำทำให้จินหยวนเป่าใจเด็นแรง ยิ่งมารวมกับกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่โชยแผ่วมาตามลมเป็นระลอก ความคิดเขาก็ยิ่งเตลิดแล้วก้าวเข้าไปใกล้อวี๊ฉีหลินอีกนิดโดยไม่รู้ตัว

"คุณชาย!" อาฝูปล้นพรวดพราดเข้ามาในจังหวะนั้น

ผู้เป็นนายสะดุ้งโหยง ก่อนจะตระหนกเมื่อพบว่าเมื่อครู่เขาแทบจวบนางอยู่รอมร่อ ใบหน้าคมคายเต็มไปด้วยอาการกระอักกระอ่วน ทว่าในใจนี่ก็โกรธที่ถูกขัดจังหวะเอาเสียได้ "จะเข้ามาก็ไม่รู้จักเคาะประตู มีมารยาทบ้างหรือไม่"

"คุณชาย บ่าวเคาะประตูแล้ว แต่คุณชายมัวแต่เคลิ้มจัด เลยไม่ได้ยิน" อาฝูอุทธรณ์

เคาะแล้ว? ทำไม่ถึงไม่ได้ยินกันนะ...แต่...นี่ไม่ใช่ประเด็น... จินหยวนเป่ารีบทำหน้าที่เข้มถามกลับไปว่า "มีเรื่องอะไร"

"ท่านหมอกู้พาแม่นางคนหนึ่งมาอยู่ที่บ้าน อีกเดี๋ยวจะพาไปพบสุหยิน สุหยินให้ป่าวมาตามคุณชายกับสุหยินน้อยไปดูด้วย"

"เข้าใจแล้ว เดี่ยวพวกข้าจะไป"

อาฝูถอยกลับออกไป

จินหยวนเป่ากับอวี๊ฉีหลินหันมามองหน้ากันอีกครั้ง ต่างฝ่ายต่างดูประดักประเดิดด้วยกันทั้งคู่

สองหนุ่มสาวใช้เวลาเตรียมตัวเล็กน้อย ก่อนจะเดินไปที่หอผู้หญิงของจินสุหยินโดยมีสี่เอ๋อร์ติดตาม

สี่เอ๋อร์ที่เดินทิ้งระยะห่างพอประมาณมองท่าทีสนิทสนมของสองคนข้างหน้าแล้วจึงมำในคออย่างไม่พอใจ "ทำเป็นพูดว่าไม่อยากเป็นสุหยินน้อย

ของสกุลจิน จัดการธุระเสร็จก็จะไปทันที ข้าว่าสองคนนี้มีแต่จะยิงสนิทสนมกันมากกว่า ดูไม่มีวี่แววจะไปตรงไหนเลย คุณหนูที่น่าสงสารของป่าว ท่านอยู่ไหนกันนะ"

จินหยวนเป่าหูไว ได้ยินคำว่า 'น่าสงสาร' แวบๆ จึงหันมาถาม "สี่เอ๋อร์ เจ้าทำอะไรน่าสงสาร"

สาวใช้สะดุ้งเฮือกแล้วรีบปฏิเสธ "เปล่าเจ้าคะ บะ...ป่าวบอกว่าไก่อตัวผู้ที่ถูกโรงครัวจับเชือดไปตอนมือเที่ยงน่าสงสาร"

อวีจี้หลินได้ยินดังนั้นก็แค้นจุมุกเหยียดๆ "แค่ไก่อตัวเดียว อีกอย่างก็ซื้อมาเพื่อฆ่ากินด้วย มีอะไรน่าสงสารตรงไหน"

"เจ้าคะ..." สี่เอ๋อร์แสวงทำเป็นค้อมศีรษะ ขณะก่นด่าอวีจี้หลินอยู่ในใจ ไปหลายตลบอย่างเหลือรอด

อวีจี้หลินมองด้วยความสงสัย ทว่าไม่ได้เก็บมาใส่ใจ เดินกันไปได้อีกครู่หนึ่งนางก็หันไปถามจินหยวนเป่า "หมอกู้คนนี่คือใครหรือ พาหญิงสาวมาอยู่ที่บ้านที่ถึงต้องให้คนมากมายมาดู"

คนถูกถามหัวเราะแปลกๆ "เจ้าไม่รู้อะไร ตั้งแต่เล็กจนโตภูจางเฟิง คนนี้ปรุงยามาไม่รู้กี่ชานแล้ว แต่คนที่กล้ากินยาของเขาอย่างแท้จริงมีอยู่ไม่กี่คน อยู่ๆ ก็ได้พบหญิงสาวผู้กล้าหาญที่ยอมเสี่ยงตายกินยาเขาในที่สุด เจอหญิงประหลาดแบบนี้ทั้งที ก็ต้องขอไปดูหน้าหน่อยสิ"

หญิงสาวมีท่าทางตื่นเต้นขึ้นมาทันที "ได้ยินเจ้าพูดแบบนี้ ข้าก็ชักอยากเห็นหญิงคนนั้นขึ้นมาบ้างแล้ว รีบไปเร็วเข้า!"

กว่าจินหยวนเป่ากับอวีจี้หลินจะไปถึง หลิวเหวินเจา หลิวเขียนเขียน และป้ากู่ก็อยู่ในห้องโถงใหญ่พร้อมสรรพแล้ว

จินหยวนเป่าจุงกรรยาก็มาละลดเดินเข้าไปค้อมกายคำนับมารดา
"คารวะท่านแม่"

อวีจี้หลินย่อตัวให้ "คารวะท่านแม่"

จินฮูหยินที่นั่งสุขุมอยู่บนเก้าอี้แยมั้ม "หยวนเป่า มากันแล้วหรือ
วันนี้ฉางเฟิงจะพาสหายมาแนะนำให้พวกเรารู้จัก ตอนนีก็มากันครบแล้ว
เอ้า ฉางเฟิง แนะนำทุกคนได้แล้วละ"

กู่ฉางเฟิงจุงเจียงเสี่ยวเซวียนเดินออกมาข้างหน้าอย่างขวยเขิน "นี่คือ
แม่ฉางเสี่ยวเอ๋อร์ ตอนไปเก็บสมุนไพรนอกเมือง..."

เจียงเสี่ยวเซวียนเอียงอย่างสง่าแซมข้อยด้วยอากัปกิริยาของ
คุณหนูจากตระกูลใหญ่

นางงยหน้าขึ้นช้าๆ แล้วสบตาวีจี้หลินเข้าพอดี ต่างฝ่ายต่างอึ้งไป
ด้วยยังจำกันได้ "เจ้าเองหรือ"

เจียงเสี่ยวเซวียนเองก็ผงะไป "เจ้า?"

จิงหะนั่นสี่เอ๋อร์ที่ตกตะลึงจั้งไปโดยสิ้นเชิงก็ผลอหลุดปากเรียก
ผู้เป็นนาย "คุณหนู ท่านมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง"

ห้องโถงใหญ่เงียบกริบไปในชั่วพริบตา

จินฮูหยินแปลกใจเป็นล้นพ้น หลิวเหวินเจาชะงักไปชั่วอึดใจหนึ่งก่อน
จะหรีต่าเจียบๆ หาตำแหน่งเหมาะยืนจับตามองเหตุการณ์ตรงหน้า

บรรยากาศกระอักกระอ่วนไปอย่างเห็นได้ชัด สายตาทุกคู่จับจ้องไป
ยังสี่เอ๋อร์ ก่อนจะเหลือบมองเจียงเสี่ยวเซวียนอย่างระแวงสงสัย

จินหยวนเป่าสัมผัสอะไรบางอย่างได้ด้วยไหวพริบอันฉับไว "สี่เอ๋อร์
นี่พวกเจ้าสองคนรู้จักกันหรือ"

สี่เออร์ได้แต่ยืนอึ้งอยู่กับที่ ทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรพยักหน้าหรือ
ส่ายหน้าดี

เจียงเสี่ยวเซวียนมองสี่เออร์ จากนั้นก็มองอวีจีหลิน ในหัวเต็มไปด้วย
ความสับสนยุ่งเหยิง "นี่คือคฤหาสน์สกุลจิน? นี่เข้ามาอยู่ในคฤหาสน์สกุลจิน
อย่างนั้นหรือ"

กู่ฉางเฟิงพยักหน้า "ถูกต้อง นี่คือนคฤหาสน์สกุลจินของท่านอดีต
แม่ทัพใหญ่!"

"เป็นไปได้อย่างไรกัน..." เจียงเสี่ยวเซวียนแทบหมดสติล้มพับไป

อวีจีหลินที่ยืนอยู่กีดด้านไข้ความคิดอย่างรวดเร็ว ก่อนจะก้าวออกไป
คว้ามือหญิงสาวอีกคนขึ้นมาจับอย่างตื่นเต็นยินดี "พี่สาวมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร
กัน"

"เจ้าก็รู้จักนางหรือ" จินหยวนเป่ามองภรรยา

"แน่นอนอยู่แล้ว!" นางแต่งเรื่องไว้ในหัวเป็นที่เรียบร้อย จึงหันไป
แนะนำกับจินสุหยิน "ท่านแม่ ข่างบังเอิญอะไรอย่างนี้ นี่คือนพี่สาวที่บ้านอยู่
ติดกับข้าตั้งแต่เด็ก สมัยก่อนพวกเรามักจะมาเล่นด้วยกันอยู่บ่อยๆ เลย
พลอยสนิทสนมกับสี่เออร์ไปด้วย เห็นนางดูเข้มข้มข้อยนุ่มนวลเป็นคุณหนู
ลูกผู้ดีแบบนี้ เด็กๆ แก่นเขี้ยวอย่าบอกใครเขี้ยว ขอบชวนข้าออกไปเล่นชน
ด้วยกันอยู่เรื่อย แต่พอเจอเรื่องทีไร นางกลับเผ่นหนีไปก่อนใครทุกที ทิ้งให้
ข้ายืนบ๊ออยู่ตรงนั้นจนถูกผู้ใหญ่จับตัวได้"

คำบอกเล่าผ่านน้ำเสียงออกรสของอวีจีหลินทำให้จินสุหยินกับคนอื่น
หัวเราะขัน

จินสุหยินยิ้มอย่างเอ็นดู "ดูท่าเจ้าคงถูกลงโทษแทนนางมาไม่น้อยเลย

ลีนะ ที ๆ..."

"เจ้าคะ!" อวีฉีหลินพยักหน้าแรงๆ "แต่สมัยเด็กพวกเราสนิทกันมาก มักจะกินข้าวขามเดียวกัน อาบน้ำอ่างเดียวกันอยู่บ่อยๆ ไข่ไหม พี่เสวี่เอ๋อร์ ท่านยังจำได้หรือไม่" นางจงใจเน้นเสียงคำว่า 'อาบน้ำอ่างเดียวกัน' เป็นพิเศษ พลังมองอีกฝ่ายด้วยสายตาแฝงนัย

มีหรือเจียงเสี่ยวเซวียนจะไม่เข้าใจว่าอวีฉีหลินกำลังบอกตนว่าพวกนาง ทั้งคู่ลงเรือลำเดียวกัน อย่าได้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงเป็นอันขาด ดังนั้นนาง จึงยิ้มเอออออกไปด้วย "แน่นอน ข้ายังจำได้ จะลืมไปได้อย่างไรกันเล่า"

อวีฉีหลินเองอ่านความนัยที่อีกฝ่ายส่งมาทางสายตาได้ก็โล่งอกเพราะ รู้ว่าจะไม่ถูกเปิดโปง

"ท่านยังจำได้ ข้าก็สบายใจ เดี่ยวข้าจะแนะนำทุกคนให้รู้จัก ผู้นี้คือ จินฮูหยินผู้เปี่ยมคุณธรรม หรือก็คือแม่สามีที่เคารพรักของข้า ท่านนี้พี่สาว ได้เห็นแล้ว..." นางจับมือเจียงเสี่ยวเซวียนพลงแนะนำ "ส่วนชายหนุ่มที่แสน หล่อเหลาส่งงาม เก่งกาจมากคุณธรรม ใครเห็นใครก็รัก ดอกไม้เห็นยัง แย้มบานให้ชมคนนี่คือจินหยวนเป่า คุณชายแห่งคฤหาสน์สกุลจิน..." พุดมาถึงตรงนี้ก็แสรังทำท่าขวยเขิน "หรือก็คือสามีที่ข้าเดินทางรอนแรมมาจาก นานาจึงเพื่อแต่งงานและฝากชีวิตไว้กับเขา..."

เจียงเสี่ยวเซวียนลอบพิจารณาจินหยวนเป่า จากนั้นก็แย้มยิ้มพลง ย่อตัวให้ "เสวี่เอ๋อร์คารวะคุณชาย!"

ชายหนุ่มโบกมือวูบ "เอาเถอะ ไม่ต้องมากพิธี! แต่เห็นเสี่ยวเซวียน บอกว่าสมัยเด็ก ๆ เจ้าแก่นขน..."

ตอนที่ชื่อ 'เสี่ยวเซวียน' ถูกเอ่ยออกมา เจ้าของชื่อตัวจริงมีปฏิกิริยา

เร็วว่าอวีจีหลิน "หืม?"

"พูดถึงเรื่องชน อย่างเจ้าจะแก่นชนกว่าเมียเข้าไปได้อย่างไร มีญาติสนิทมิตรสหายเป็นโขง ข้าไม่รู้จักเลยสักคน ประเดี้ยวแม่นมก็โผล่มาตอนนี้พี่สาวข้างบ้านยังโผล่มาอีก หาเรื่องมาให้ข้าแปลกใจได้ไม่เว้นแต่ละวัน" ชายหนุ่มพูดพลางเหลือบมองอวีจีหลินอย่างเอ็นดู

คนถูกมองหัวเราะแห้งๆ "คือว่า..."

เจียงเสี่ยวเซวียนรีบเข้ามาช่วยแก้ไขสถานการณ์ "คุณชายอย่าตำหนิ สุธยีน้อยเลย ข้าเลอะเลือนเอง อยู่มาตั้งหลายวันยังไม่รู้ว่านี่คือคฤหาสน์สกุลจิน..." พูดกลางส่งสายตาไปทางกู่ฉางเฟิงเป็นเชิงตติง

หมอหนุ่มรีบแก้ตัว "เจ้าไม่ได้ถามข้านี้นา..."

อวีจีหลินมองซ้ายมองขวา เกรงว่ายิ่งพูดยาวจะยังมีพิรุณ จึงตัดบทด้วยการแนะนำคนอื่นให้อีกฝ่ายรู้จัก "ต้องเรียกว่าดวงสมพงศ์กันจริงๆ! มาพี่เสวี่ยเออร์ ข้าจะแนะนำให้ ท่านนี่คือพ่อบ้านหลิว เป็นลูกพี่ลูกน้องของหยวนเป่า"

"คารวะพ่อบ้านหลิว!" เจียงเสี่ยวเซวียนย่อตัว

หลิวเหวินเจาคำนับตอบ "คารวะแม่นางเสวี่ยเออร์!" หลังจากที่จับตามองมาโดยตลอดจนถึงเมื่อครู่ เขาก็แก้งถามหยิ่งเชิง "แม่นางเสวี่ยเออร์โปรดอภัยที่ข้าพูดตรงๆ เมื่อครู่เจ้าทำท่าตะลึงลานเหมือนไม่อยากเชื่อว่าตัวเองอยู่ในคฤหาสน์สกุลจิน ขอถามแม่นางเสวี่ยเออร์สักหน่อย ไม่ทราบว่าคุณคฤหาสน์สกุลจินเรามีอะไรแปลกพิสดาร เจ้าถึงได้ประหลาดใจนักที่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่นี่"

"ข้า..." เจียงเสี่ยวเซวียนอับจนด้วยคำพูด

อวีจีหลินกลอกตาหนึ่งตลบ ก่อนจะเข้ามาช่วยหาข้ออ้างให้ "พี่เสวี่ยเอ๋อร์อยากบอกว่าหากนางรู้ว่านี่คือคฤหาสน์สกุลจินจะต้องรีบมาหาข้าก่อนเป็นอันดับแรก เพราะรู้ว่าข้าอยู่ที่นี้ใช่ไหม"

เจียงเสวี่ยเวียนรีบเอ้อออตามอย่างไม่รอช้า "ถูกต้อง! ข้ารู้มานานแล้วว่าเสวี่ยเวียนแต่งเข้ามาอยู่ในคฤหาสน์สกุลจิน ยังตั้งใจจะมาเยี่ยมนางแต่ไม่ยกักรู้ว่าที่แท้ตัวเองอยู่ในคฤหาสน์สกุลจินมาตั้งแต่แรก"

อวีจีหลินหันไปยิ้มให้ทิวเหวินเจา "พี่ทิว! ห้ามรังแกพี่เสวี่ยเอ๋อร์ของข้าเป็นอันขาดเชียว ทั้งหมดนี้เป็นเพราะหมอกู้้นั้นแหละที่อมพะนำไม่ยอมพูดความจริงแต่แรก เราสองพี่น้องเลยไม่ได้เจอหน้ากันเสียที..."

"ก็นางไม่ได้ถามข้านี่นา..." กูฉางเฟิงรู้สึกเหมือนถูกปรักปรำยิ่งนัก "หน้อยแน่! ปิดพวกเรามาตั้งนานขนาดนี้ยังกล้าแก้ตัวอีกนะ! พี่เสวี่ยเอ๋อร์ไป...ท่านอย่าอยู่กับเขาอีกเลย!" นางพูดพลางซิ้งตาใส่หมอกู้้นุ่ม

กูฉางเฟิงรีบรับผิดชอบแต่โดยดีด้วยความตกใจ "ข้าผิดเอง...ข้าผิดเองเสวี่ยเอ๋อร์ ต่อไปมีอะไรข้าจะบอกเจ้าหมดทุกอย่าง ไม่ว่าเจ้าจะถามหรือไม่ขอเพียงข้ารู้ จะต้องบอกเจ้าให้หมด บอกจนหมดเปลือกเลย..."

อวีจีหลินหัวเราะ "แบบนี้ค่อยยังชั่ว..."

บรรยากาศผ่อนคลายลงในพริบตา ทุกคนพลอยหัวเราะขันไปด้วย กูฉางเฟิงถอนหายใจโล่งอก อวีจีหลินกับเจียงเสวี่ยเวียนก็ถอนหายใจโล่งอก

ป่ากู่ยังรู้สึกไม่ถูกชะตากับเจียงเสวี่ยเวียนเหมือนเดิม แต่จินสุหยินกับทุกคนขอปลีกฝ่ายกันหมด นางจึงไม่มีทางเลือก ได้แต่มองหญิงสาวผู้ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าโดยไม่พูดอะไรอีก

หลังกินข้าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว อวีจีหลินกับเจียงเสี่ยวเวียนก็รีบเดินออกไปหาหมอลับตา มือสองข้างที่จับกันแน่นคลายออกจากกันทันที ต่างคนต่างมองอีกฝ่ายอย่างหวาดระแวง จากนั้นก็ถามขึ้นพร้อมกันเป็นเสียงเดียว "เจ้ามาอยู่ในคดีหาสน์สกุลจินได้อย่างไร" ถามเสร็จก็ชะงักไปทั้งคู่ จ้องหน้าอีกฝ่ายเขม็ง สักพักก็ถามขึ้นมาพร้อมกันอีก "เจ้าพูดก่อน"

สองนางเงียบไปอีกครั้งพลงใช้ความคิดกับตัวเองอยู่ในใจ ไม่มีใครยอมส่งเสียงก่อน หลังจากจ้องตากันอยู่ครู่หนึ่ง ฝ่ายที่ทนความเงียบไม่ไหวก็คืออวีจีหลิน

"ข้าพูดก่อนแล้วกัน เจ้าคงสงสัยมากเลยสินะว่าทำไมข้าถึงได้กลายมาเป็นเจ้าและแต่งงานกับจินหยวนเป่าด้วยตัวตนของเจ้า ตอนนี้อธิบายให้เจ้าฟังได้แต่เพียงว่าข้าจำเป็นต้องเข้ามาในคดีหาสน์สกุลจินด้วยเรื่องสำคัญยิ่งยวด แต่หาโอกาสไม่ได้ ประจวบเหมาะจะไปเจอเจ้าหนึ่งงานแต่งพอดี ข้าจึงสวมรอยเป็นเจ้าแต่งเข้ามาแทน ที่ทำเช่นนี้ก็เพราะความจำเป็นบังคับทั้งสิ้น ข้ารับรองได้เลยว่าไม่ได้เข้ามาในคดีหาสน์สกุลจินเพื่อทำเรื่องไม่ดีแน่นอน"

เจียงเสี่ยวเวียนหรือตามองคนพูดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถามอย่างไม่สิ้นระแวง "แล้วเรื่องสำคัญที่เจ้าว่าคืออะไร"

อวีจีหลินลังเลเล็กน้อยก่อนจะก้มหน้าต่ำ "ตอนนี้ข้ายังพูดไม่ได้ตอบสั้นๆ ได้แค่เพียงว่า...ข้าเข้ามาหาคน"

แน่นอนว่าอีกฝ่ายไม่เชื่อถ้อยคำพูดของนาง

"คราวนี้ถึงตาข้าถามเจ้าบ้าง ทำไมวันนั้นเจ้าถึงต้องหนึ่งงานแต่ง แล้วตอนนี้มาอยู่ในคดีหาสน์สกุลจินอีกทำไม" อวีจีหลินถาม

ฝ่ายเจียงเสี่ยวเซวียนก็ตอบอย่างลั้งเล "ข้าก็บอกสั้นๆ ได้แค่เพียงว่าที่
หนึ่งงานแต่งในวันนั้นก็เพื่อหาคน ส่วนที่มาอยู่ในคดีทาส์สกุลจินตอนนี้เป็น
เหตุเหนือความคาดหมาย"

คนฟังเลิกคิ้ว "บังเอิญถึงเพียงนั้นเชียว ข้าบอกว่าอยากหาคน เจ้าก็
บอกว่าอยากหาคนเหมือนกัน?"

แววตาลกลางแครงของอีกฝ่ายทำให้เจียงเสี่ยวเซวียนจุนทิก แล้ว
เลิกคิ้วตอบกลับไปอย่างทะนงตน "จะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่เจ้า"

จึงหะนั้นคนรับใช้ในคดีทาส์เดินผ่านมาพอดี สองนางรีบคว้ามือกัน
และกันมาจับไว้ด้วยท่าทางสนิทสนมยิ่ง

อวีจี้หลินกะพริบตาพูดอย่างอ่อนหวาน "พี่เสี่ยวเออร์ พวกเราไม่ได้เจอกัน
เสียนาน ไปคุยกันให้หน้าใจในเรือนที่ท่านพักดีกว่า"

เจียงเสี่ยวเซวียนพยักหน้าเห็นพ้อง "เอาสิ ข้าเองก็มีเรื่องอยากพูดกับ
เจ้าตั้งเยอะ"

เมื่อคนรับใช้ลับตัวไปแล้ว ทั้งสองก็รีบผละออกห่างราวกับติดปีก แล้ว
มองหน้ากันอย่างไม่สบอารมณ์

อวีจี้หลินตามเจียงเสี่ยวเซวียนไปที่เรือนพักซึ่งตอนนี้นางยังพัก
อยู่ที่เรือนโอสถของกู่ฉางเฟิง หลังจากมองซ้ายมองขวาจนแน่ใจว่าปลอดภัย
อวีจี้หลินก็รีบปิดประตูให้สนิทแล้วหันไปเอ่ยขอบคุณอีกฝ่ายจากใจจริง
"ขอบใจนะที่เมื่อครูไม่เปิดโปงข้าตอนอยู่ต่อหน้าจินสูหยิน"

เจียงเสี่ยวเซวียนทรวดตัวลงนั่งอย่างสง่างามพร้อมตอบกลับไปเรียบๆ
"ไม่ต้องขบใจข้าหรอก พวกเราต่างก็เป็นคนผิดที่มีชนกบักหลังด้วยกัน
ทั้งคู่ ข้าช่วยเจ้าก็เท่ากับช่วยตัวเอง"

หญิงสาวอีกคนยิ้มเก้อๆ "ไม่ต้องห่วงนะ รับรองว่าข้าจะต้องคืนตำแหน่ง
สูหยินน้อยสกุลจินให้เจ้าแน่"

ทันใดนั้นอยู่ๆ สีเอ๋อรัก็ฉลัดประตูพรวดเข้ามา ทำเอาสองคนที่อยู่ใน
ห้องสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ

สาวใช้ร้องบอกเสียงดังทันทีที่เข้ามาได้ "คุณหนู อย่าได้หลงเชื่อนาง
เป็นอันขาด นางหลอกท่านทั้งนั้น คราวก่อนตอนกลับบ้านฝ่ายหญิง นางจะ
หนีไปเสียก็ได้ แต่แล้วก็ยงกลับมา คิดอยากขึ้นไปนั่งชุกคอบเป็นนางหงส์ชัดๆ"

อวีจี้หลินละล่ำละลักอธิบาย "สีเอ๋อรั ไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิดนะ ที่คราว
ก่อนข้าไม่ได้ไปเป็นเพราะยังจัดการธุระไม่เสร็จ ไว้ธุระเสร็จเมื่อไรข้าก็จะ
จากไปทันที"

สีเอ๋อรัเดินเข้ามาจ้องตาคณพุดพลางถามคาดคั้น "ธุระสำคัญที่เจ้าว่า
คืออะไรกันแน่"

อวีจี้หลินเบือนหน้าไปอีกทาง "ตอนนี้ข้ายังพูดไม่ได้"

เจียงเสี่ยวเซวียนเหลือบมองก่อนจะพูดเนิบๆ เหมือนเก่า "เจ้าพูด
ไม่ได้ ข้าก็จะไม่รีบเร่ง แต่หวังว่าจะเป็นอย่างที่เจ้าบอกว่าสิ่งที่เจ้าต้องทำ
ไม่ใช่เรื่องไม่ตี ส่วนที่เมื่อครู่เจ้าบอกว่าคืนตำแหน่งสูหยินน้อยสกุลจินให้
ข้านะ ข้าขอบอกไว้เลยว่าไม่ต้อง เดิมทีข้าก็ไม่คิดจะแต่งงานกับคุณชายสกุลจิน
อยู่แล้ว หาไม่วันนั้นข้าคงไม่หนีไปจากโรงเตี๊ยมเหิงซาง"

คำกล่าวของนายหญิงยังความร้อใจมาให้สีเอ๋อรัยิ่งนัก "คุณหนู
นี่ท่านยังไม่เข้าใจว่าอะไรเป็นอะไรอีกหรือเจ้าคะ ตอนนี้ท่านกลับบ้านมารดา
ไม่ได้ บ้านสามีก็ไม่มีให้อยู่ เคยคิดบ้างหรือไม่ว่าต่อไปจะอย่างไร"

"บ้านมารดา?" เจียงเสี่ยวเซวียนถอนหายใจ "ท่านแม่ของข้าจากโลก

นี่ไปนานแล้ว ช่วงหลายปีที่ผ่านมา คนที่เป็นแม่แต่ในนามทำอะไรกับข้าบ้าง เจ้าเองก็รู้ดี"

"คุณหนู..." สีเออร์หน้าหมองลงถนัดตา "คุณหนู ท่านยังมีนายผู้เฒ่านะเจ้าคะ ป่าวจะไปหานายผู้เฒ่า..."

"นายผู้เฒ่า?" ฝ่ายตรงข้ามแค้นยิ้ม "เขาห่วงแต่อนาคตตัวเองเท่านั้นแหละ หากเขายังใส่ใจข้าสักนิด คงไม่ให้คนวางยาสลบข้า จับตัวข้าขึ้นเกี้ยวเจ้าสาวโดยไม่นำพาคำอ้อนวอนของข้าหรอก..."

"ละ...ละ...แล้วจะอย่างไรดี จะอย่างไรดี" สีเออร์ฟังแล้วร้อนรนยิ่งกว่ามดในกระทะร้อนๆ

"ต่อไปจะอย่างไรข้ายังไม่ได้คิด แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้ เห็นที่ข้าคงอยู่ในคุกหาสน์สกุลจินต่อไม่ได้" เจียงเสี่ยวเวียนขมวดคิ้ว

สาวใช้กระที่บเท้าด้วยความโมโห "คุณหนูช่างพูดง่ายเสียจริง หากท่านไปทั้งอย่างนี้แล้วเกิดเรื่องแดงขึ้นมา ป่าวที่เป็นสาวใช้คนสนิทของท่านยังมีทางรอดได้หรือ"

เจียงเสี่ยวเวียนเอื้อมมือไปจับมืออีกฝ่ายแล้วปลอบโยนอย่างนุ่มนวล "พวกเราเป็นนายป่าวมานานปี เจ้าจะไปกับข้าก็ได้ จากนั้นก็ปิดบังชื่อแซ่ที่แท้จริง ไปให้ไกลสุดหล้าฟ้าเขียว ต่อให้ความจริงถูกเปิดเผย พวกเขาก็หาพวกเราไม่พบหรอก"

"คุณหนู นึกหรือเจ้าคะว่าไปให้ไกลสุดหล้าฟ้าเขียวมันง่าย รู้บ้างหรือไม่ว่าโลกภายนอกอันตรายเพียงใด ท่านเอาตัวรอดได้หรือ"

"พวกเจ้าไม่ต้องไปทั้งนายทั้งปาวนั่นแหละ!" อวีฉีหลินส่งเสียงแทรกขึ้นมา "อยู่ในคุกหาสน์สกุลจินต่ออย่างสบายใจเถอะ ไว้ข้าจัดการธุระเสร็จ

เมื่อไร พวกเราค่อยไปทางใครทางมัน"

สี่เออร์ค้อนควักพวงได้กลับอย่างมีโมโห "รอนเจ้าจัดการธุระเสร็จก็สายเกินการณ์แล้ว หากจะไปทางใครทางมันก็ต้องฉวยโอกาสที่เรื่องยังไม่ลุกลามใหญ่โตรีบไปเสียแต่ตอนนี้"

เจียงเสี่ยวเซวียนซิ่งตาปรามคนสนิทแล้วหันไปพูดกับหญิงสาวอีกคน "นับแต่เนี่ยจะพูดว่าไปทางใครทางมันไม่ได้อีก ในเมื่อเจ้ากลายเป็นสูญหนี้ย่อยสลุจเงินไปแล้วก็จงเป็นต่อไป ชีวิตคนมากมายอยู่ในกำมือเจ้า"

อวีฉีหลินซำใจเสียเมื่อได้ยินดังนั้น "แล้วเจ้า...เจ้าจะทำเช่นไรล่ะ"

สี่เออร์พูดขึ้นมาบ้าง "คุณหนู ทบทวนให้ดีอีกครั้งนะเจ้าคะ คิดถึงนายผู้เฒ่ากับสูญหนี้ที่หนานจิง คิดถึงอนาคตตัวเอง แล้วก็คิดถึงสี่เออร์คนนี้บ้าง..."

ทว่าผู้เป็นนายตอบกลับมาอย่างหนักแน่นมั่นคง "ข้าตัดสินใจแล้ว ไม่ต้องพูดอะไรอีก"

เมื่อเห็นว่าเกลี้ยกล่อมอย่างไรก็เปล่าประโยชน์ สี่เออร์ก็กระต๊อบเท้าอย่างหงุดหงิดแล้ววิ่งร้องไห้ออกไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)